

סמייר מעתוף ישראל
5000446

בן כוכבה ויצחק
נולד ב- י"ד ניסן תש"ל 9.4.1971
התגייס לצה"ל באוקטובר 1989
שרת בפלוגת "עורב"- פלנ"ט
נהל ב- כ"ד איר תשנ"ב 27.5.1992
בעת מילוי תפקידו לבנון לרגלות
הכופור.

מעטוף ישראל,

בן כוכבה ויצחק. נולד ביום י"ד בניסן תש"ל (9.4.1971) במושב ברק. כשהיה בן שבעה חודשים עברה המשפחה להתגורר במושב גמזו. הוא למד בבית-הספר היסודי 'חיד' במושב חיד, וכשהיה בכיתה ד' עבר ללמידה בבית-הספר 'של habitats' שבקיבוץ שעלבים. לאחר מכן המשיך ללמידה בחטיבת-הבנייה של ישיבת יד-בניין' ביסודות, וסיים את לימודיו ביישוב 'bumel' בפתח תקווה.

ישראל היה חבר בתנועת הנוער 'עוזרא'. הייתה בו אהבה מיוחדת לספרים. הוא 'בלע' אנטיקולופדיות כפי שאדם אחר קורא ספרות יפה. הישגיו בלימודים היו ממציעים, אך הציונים בתעודות-חיוויל הלא-כתובות היו גבוהים מהמצוע. הוא היה מקובל ואהוב על חברי והקרין אור וסמכות אהבה על הסובבים אותו, יחד עם שמחת-חיים במלוא עצמה. כפי שמתארת חברה, אפרת מוצרי: "דמות מוצקת-הכפתאים והחווק האופטימי השורי דרך קבע על שפטיך יישארו כזיכרונו בל-ימחה. אתה זה שתמיד היה אומר בבחחה: 'יהיה טוב חבר'ה' - תראו עוד הכל יסתדר' שרוול, תמיד הייתה כה אופטימי, אהוב-חיים, מלא מרצ וחומות-עשיה, וכל-כך אהבת לשיר. תמיד חלמת על צבא, נשק, על להיות 'פייטר' - ובאמת הייתה. לפחות חולם אחד הגשمت".

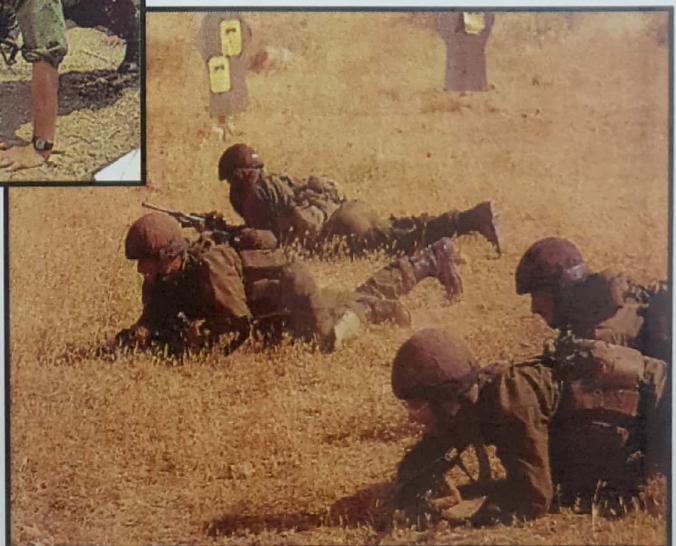
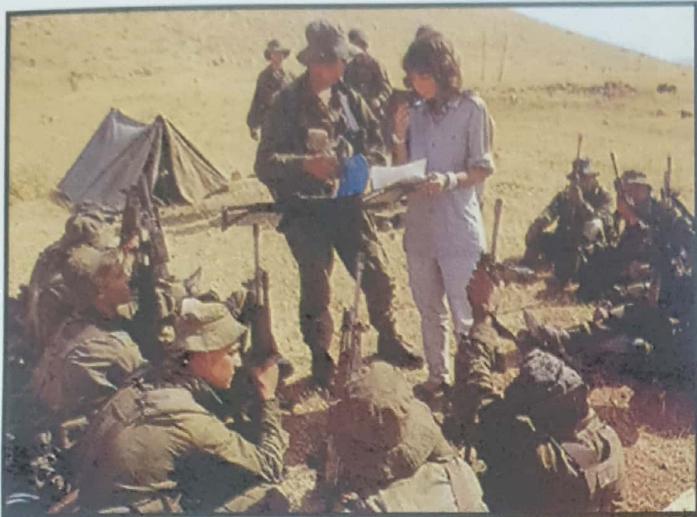
ישראל גויס לצה"ל בשלהי אוקטובר 1989 והצטרף לחטיבת גולני. הוא עבר מסלול כלוחם הי"ר, סיום קורס מ"כים ומונה לתפקיד מפקד צוות 'עורב'. הוא זכה להערכה רבה ממקדריו ומהיליו.

ביום כ"ד באיר תשנ"ב (27.5.1992) נפל בקרב לבנון, לרגל הבודפור, והוא למןחת-עלמים בחיל הצעיר בבית-העלמין שבמושב ברק. השאיר אחריו הורים, אחות ושני אחים - מירה, בועז ונחום.

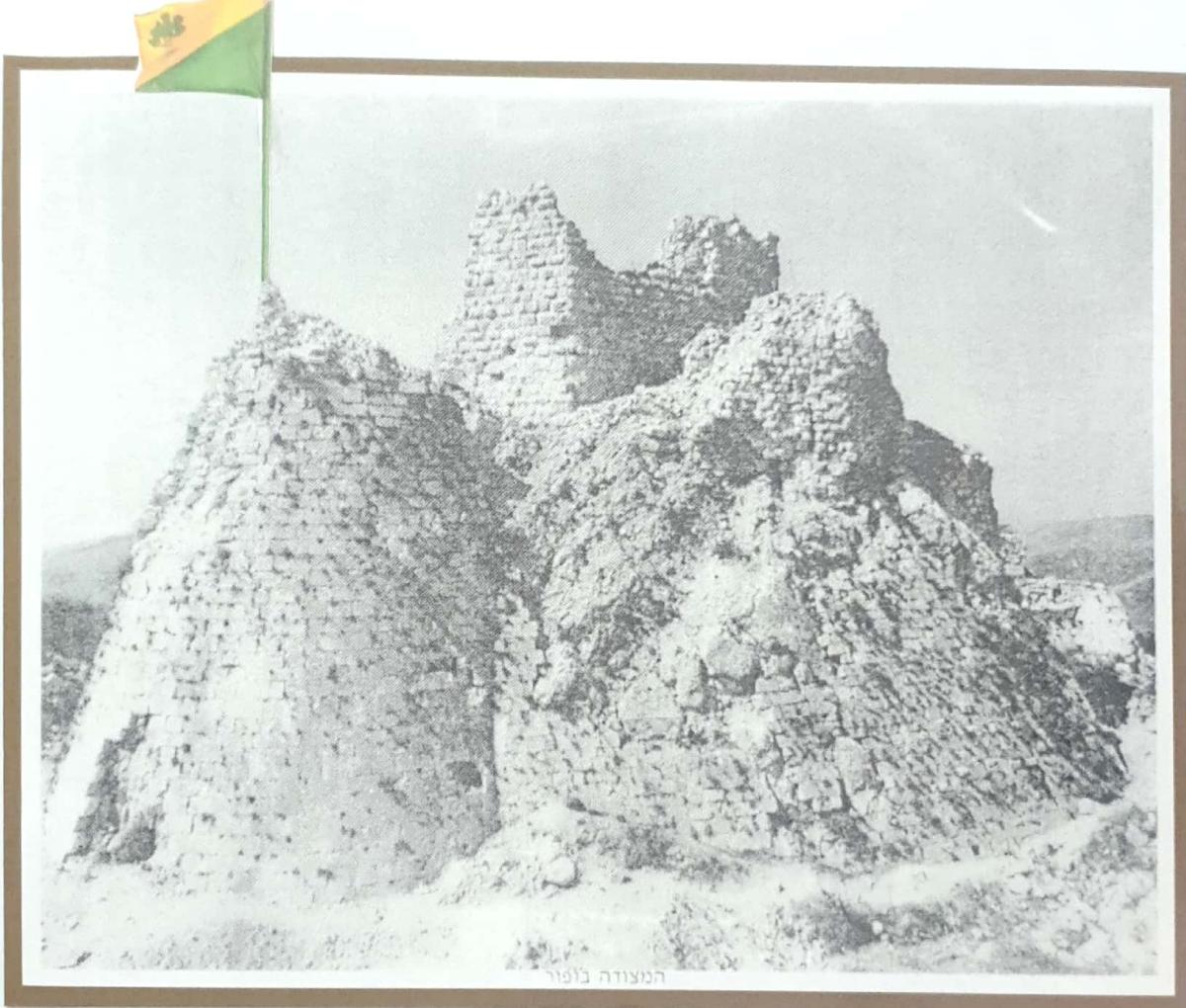
במכתב תנחים למשפחה כתוב שר הביטחון דאז, משה ארנס: "הרשו לנו לי להשתתק בכל לב באבלכם בהילך מכם ישראל ז"ל. סמל-ראשון ישראל מעטוף ז"ל נתן את חייו למען מולדתו. הוא נפל לבנון. לרגל הבודפור בעת שמחבל פגע בו כשבוע צה"ל ליווה שיירה ופתח ציר למוצב. ישראל ז"ל שירת בפלנ"ט חיל רגלים. הוא היה מחנן ומפקד למוות. בעל כשרון מנהיגות טبعי, העניק ערכים ואהבה לחיליו, תרם והקריב ללא ציפייה לתמורה. ישראל ז"ל הועלה לדרגת סמל-ראשון לאחר מותו".

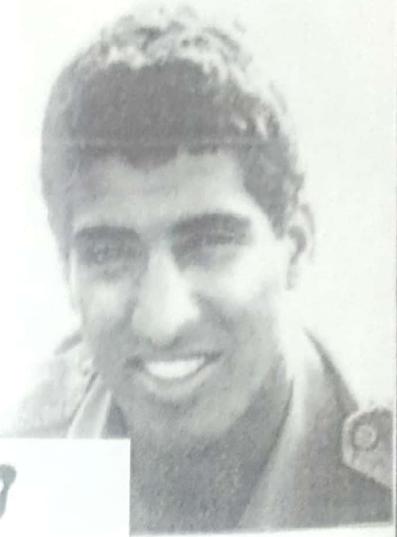
וכتب מפקד חטיבת גולני: "ישראל התבלט במנהיגותו הטבעית, בשקט ובביטחון העצמי שהקרין סביבו בשגורה ובקרב. קודם לפגיעתו הספיק ישראל לחתוך פקודות לחיליו, לירוח במקלע-המפקד במחבלים ולפוגע בחלקם. בהתנהגו זו במהלך ההתקפות ובהתנהגו הכלכליות והכלליות ודרך פיקודו על חיליו היה ויישאר ישראל 'עמדו-האש' אשר הולך לפני המנהה בגורמות, בערכים ואהבת החילים והחברים אשר העניק לסובבים אותו".

באיימונים

אישור נפילתו של ישראל ז"ל - מרגלות הבופור

עורב גולני

חזי יובל

...לֹא רָכַב אֶת כְּלִים
אֶת 'מֵשׁ הַמְּאוּר וְהַלְּאָ
כִּילָת שְׂנָאָת, שְׂנָאָת
לְפָנָי אֶת גַּםְגַּם
אֲשֶׁר אֶת גַּםְגַּם
אֲשֶׁר אֶת גַּםְגַּם.

עמ' 2.

קווים לדמותו

ה' ימ' ג'תא ב' ל' א' 25.6.92

קווים גנניים של יגאל און

מן קטע רוחני, מילים, בגדים - נסוב,

בוגר גיא שטרן כוכב יאסון גאנז

חאכ' וילך גאנז, ווילך גאנז גאנז

כל' גאנז, גאנז גאנז גאנז גאנז

וילך גאנז גאנז גאנז

טוליך גאנז גאנז גאנז גאנז גאנז

קטעי עיתונות

אמותת לחביזן בל כד יאמן ט
ולחbrick מזוחלא דאנת לאגטונט רילא
דרון ושואל חווינ' ושהוא צו' חיד' וויל
שרחו נשמטס עד לנטו נטמיצטן

אייד אודת להברך יהושע שידאל אל
תריה איטי בנגמיש אוחד כי מסביבי
המוד שערת היבוט אש ואקלת את מי
שנמצוא במרחצתי. תמייד הייחודה את
הקרטן. מסירוחך פועליתך מעיין
הוריך כל החליה דוגן אכבר אונטן
להיחיז' הינה באש עטמ' עליהם
כגולם שטמות תחת קני. כנש'
יעיר קיוו על זולים, ירחה, יתרוש
כגינוי, יקירה, שהארה תחת ארטו
מושש לבנו אבד ומפל שישראל אהובינו
היה.

כל אוורך כד אתה בי ישראלי חד.
יעיר קיוו מעורר בניו שהיינו שענויים
וככנו עניינו אך גוזלה הינה עוצמתך
ובניתך ועל ספקות תירח מונתו לך
וחחלחות הבית עם אהותך ואחריך
אשר אבקון. אמרו מזועם כלכון
במעופך קפטה בהרף עין עשרים ואחד
שנים של גויה נטה האבה ונען של יום
יום לבוא חביבה. ואור דומען מלא
את הבית בשמחה וגאון וארחת את
அகין שטמות שבונו אחיך בצענינים,
איך אמרנו? יי' יש: שאפת' בלפונ
ההובק שמעישיה כי נס אתה בגין
רצית להויה בצענינים ורלכת ליבשון
ופרשת לפני "הרעה האחורה" של סוף
ההסליל אבל תמייד הנגנית. באחיך
ולום וחיבורך להם היה באב' רום
וזואג להתקדמותם בלימודים ובזרע
החיים הנכינה. ווק עכשו שנגהת
מעלה מעלה עליים בי כל צפנותך
וחביריך משלימים ברישוריהם על
מכביעים-פושיות גבריה שלא סיירת
עליהם. כי פק' היה החתום וכואש' בלט
מיהלך ווילך בל' לשוב' ממורה דריך
לגבורה הארת לחוילך את החיים.
ואתה ברורת בה בחשוף ברירית, חשור
על הנגמיש היהת בili מורה ופחד
פקדת ברם לטכט' "פרקון" פקדוה
נישות והשאורתך כמפקד על הנגמיש
חשך לאפשר לחביריך החיללים
שנמצאים תחת פקודיך לתמפה מוסחה.
חביריך נגמיש בעץ השמלתך.
חיכו לפקודה אין אבל אתה בגין
שארותם עם מאמ"ג בלבד יחשך יורה
וורה שני ארגזי פעליה. גמרת עד כי
מלך תם היליכך קבבה עד אתה
יום שנפל חביריך אין אתה בכלי ואיתך
אמותת: "אבא אין מ' שימלא את
מקום'י" והשתקנתנו וברשותך לשונך
ווארך יי' היליכך קחחון אתה
אהובי, בגין מתחמי ואיתה באח' ברלום
ו Amarot כי הייקי' איך שמי' בעפר,
איך לא רצצת את הארכן. וקמת
לראות בכל החולכים אחרין, אל' פקוד
מבקים כמו'ו את הליכתך זונע איי
באמונה שלמה כי ריאית הכל אבל לא
מעני גונך ווק' נשטמן ריחת מעל כל
הסבבSEL בליטית. תהא נשטמן צורה
בצורה החיים ותלמוד-זונות על
שפוחנן, אחיך ואחותך וככל עט
ישראל.

משפחת מעתני הוריך המתאבלים
מושב גמו.

ובאותו עט אומן ואני ישבעו בנטה
הפה מדברת בטחון עם אהותך מיריה
ברושים ומי' וכי גותב מכתב להכל
שלמה. ואיך כוחה חוויה וויל כדי
דיבור עם מיליה דאוחה מתאחס מישיח
ששה קצינוס עם רופא ושאלה אתם:
הה באתם מ' הבה אוטכם וויל בנה
וכחנה ואני קפצתי עוקץ נחש למשמעו
בדרי. והנה בשורת הורו כלכון קרא
ל' בני וואוינו מזועם אוירו פעמיך
לבא יוקטינו עללה לשלמים. בקהל
שבר שברו חלומתו של לומך ואוינו
נשאל ואתה אין ואוינו לאש' ולא תשיב
עד בוא הקץ בתהויה המתים אבד
מושש לבנו אבד ומפל שישראל אהובינו
היה.

מזוע אוירו פעמיך לבא הבויהה כי זה
שלשה שבעות לא ראניז בישת
חופה חקלאית של חוויש ימים אמרו
שיילה לך עז' ררביה הוישם וזה יי'!
בחחלחות הבית עם אהותך ואחריך
אשר אבקון. אמרו מזועם כלכון
ההובק שעיאל נוי לאחר שרשה בבעות
בבפוך לך שישראל להרשה הבויהה: בום
עומד לילים בעד אבעהה חדשם ועד
נכנו לך חיים, טוילום חותונה בין
שמחות, ווילם מבורק גומני' גומני'
ההובק אויתך לבפורה ואתה אהבת את
ההובק החדש, לבבל חיילים בטרום
טרוונת ואתת בה טר' עז' בפוך לך
ולא פלו' חבירים ומפוך לך מוחצנד
לפניך.

ולא עאות לפרק על מעליך שביקש
מק' להויה מפקד לך נמי' בשבויו.
אמותי לך נמי' חה'ר שברא בזוק
יעוית לי בקהל הסמוריה באין מי'
שיימלא תפקי זה רוק אני ויך' וויל
לקב'ת' ואית' באה'תך לך שתקת', איזה
שטיקה? איזה שטיקה קוטלת איזה
חוירא לילך, בעה קטנה וווקת של
כדור לילך העונג.

אבל אל' זעתקך בעה קטנה שטומה
עדין צול הריה דמך. מבועו שנדם.
כבר גואה שיחלו מעונייה שכבי
בראות ותהומות חדו' וויל שברא לך
רוטש פינמה כל חלמך. כי היהת בס
געש נהם אבויו ייבור חיל היקם
בצינעה לב Takfir רוח לב Takfir
באה'תך לך (פלונית) נעה לבל
תשבר. ולב אט' אט' בשכלו יי' כמוץ.
ידעת לנו' הרום לבירום שנפלס
וקמת השכם ליל לעיר איבך שלлом
פָן תאר לפקוד על חילך ונקתת אל
עקו' הילכת ווילך קרוב נאו' גנג'ורה
תפוארת כל אט' הרמנה על גומ'יש
הופקdot ורעמי כדורים מסביבך לא
היב'היליך רוחם אב' קמת אורי
ושאגותיך ווילך נפלת בעו' מלוי
המא'ג לשבור בחורי ר' רצבות
מחבלים אך לא קולך הטעי' שנותת
פקודה אוורה "פרקון" פוקון' ווורתה
היב'היליך רוחם אב' קמת אורי
ושאגותיך ווילך נפלת בעו' מלוי
חששת והшибותה אש בעוצמה ולא
חשבת על עצמן ולא גלמת כי גס
הארוי וובל אט' יהה במארב, וויזע
המקרה שקראך פעמיהם קומות
ספטען עד שחרג שלושה מאותו גומ'יש
שחיהית' בתוכו ונצלת בס' וחושת
להדיאג' הוריך איך אומר ברכת הגומ'יש

לזכרו של ישראל מעתו
וז'ל
מספר עטו של
אבי יגדל'א.
שאלת לא
תשיב, מזועם
שאלת ואתה
בני לא תשיב
גד' 'ישראל
היה'

נֵר יִשְׂרָאֵל לֹא יַכְבַּה! עַל בֵּן יִקְוֹר שְׁנָפֶל...

הצייר ישראלי מעסז'ר היריך

כי כדור אש ונופרת מפל את ליבו הטהור, כרע נפל
כאיזו שרווד וביחס על השפטים חשב היה אט שפט
חגיג והעהורה לתק עגיה שכחים, כאומר הווא
'את שליחותי על אדמת מצית עת תומך' שבת לא
נסנתו אל כדר מעצמתו ומלאיכי רוחם סבבון
קיומו בתמל ושם אשרכך שעיאל מה כמוך... עט
נעשו מני, אך אין הטענה מדוע בששא לבאו מנינית
חוויים לעזם נדמה איך דם חיכור נימק מתרין.
אל על בעולם שכלו טוב תשופך משeo של ישראלי
במחיצתם של קדושים עליון, מה לי עולם אכום כי אני

ניצל בנס עליה הווא לתורה, ביריך 'הנטלה', והוינו עריכ
סעודה הוריה על העצמן, והוא כמ' אבא ל dredן,
להשליט בזקן קבר את תכלית קידת נשמהו. ביקש הוा
מראיו לנשך: 'בקשה, שמור מספי מורת', תש אני אש
משמעותי' בה דאג להזכיר והען עליהם בנוו.

במץ' כל אב אהוב ואם רהמגניה
הפטצ'יז האם והאב בגבב
עתשניזער על עצמן, ויזולד לשאות
אחריות יתר של פיקוד וمسئולי
אר' הווא עמד ברוב עמותה וחוץ
אבא, אין מי שייעשה זאת
במקומי!

וק בעמץ' שעת חייו הקצרים הגיע הווא למיציה
ותלית רירות נשמו בעלמא דקי וכמוון ציון הווא על
את חייהם, ואכן תפיקד רב אחריות הטיל הווא על ליט
לשאות ולטלא תוקן את החיים: נסחה פרוטא ימאנא
חוורומים השולדים בטור יצאי הלעדים שחייל שרוד
ונשפטו של בסם שרואל הייד' הווא לטבח ורכם בתיימי
ובכך נר ישראלי לעולם לא דעתך' אורה וננהו יתחר
טקען העולם ועד קצען.

ואך טוב וחדוד יפניאו אותם טעם ועד עולם ובנעה
צין ויחישלים תנומתו, ומתח אלוקים דמעה מעלה מ-
מיין

חוונגטן אכן גנו עליינו שחולח והיתמות אורחים
זרדים גששכטן ומלב מסדר למאטן שוב נפקד
פועל חיים של פרח וטש ועיר, בפה נפאו מרגע
ונחטטו איז' איפט הום מיל' עירוד ונוזם לאב שחולח
ואם נוכחה...

**רק הוא חז' זאגזען עמוד גויל
אט חתונות, חשב מלחאנט
טעוות צויך הווא בגנוו על
פיקודי חילוי מותך דאמן
להשיבות בריאות ושלוםם.**

נקל מהגען ניזומים על סב בא ביטים שוויה נוה
ששנות חווים ומצחקו והשנגן של ננד עול טים
אך על שאיל עיר שנגע ברכות עת רום נובך פירוט
ליעים ומחרים האיך ייך ומאו מלות נחמי' אהה,
ול אלקיטן צודק אתה זי' וישראל מיטפטי' נצעים אן,
בראש פזוק וכבל דזוב וסואב, על מילת של חק' יקר
ישראל חיל' בנים ישראל גדו' ניזורי לאחבות
טונם, שעת בנים ישראל גדו' ניזורי לאחבות
חעם ווואו, וכאשר חתבר נקרה הווא אל הדגל
הונ讚ב גואה בעל מטען אומץ וקרבת עטמי, מטען
אמותה אומן עליו חונך, בצדקה דרט ויעוז בחמיים,
להק על חעם ווואו עד כה מסירות נפה

**לא הייתה ציריך לעזול קעה
בדחובו ובזינוך יחר אהזין
ען הוא היה החאנץ בו ראו
מהו זיך ומבחן גותיב בך
בביה, ובך בשירות חילוי
עליזט פיקד, אהבהו.**

זה זה בום ורבכען כדי לחוש איזו. בז' גויל
הטלאות ט' ישראל כב'... עם דיטומין החפה נקא
זה עס' קבוצת פיקודי לפוחז צי' תעעה בגנוו
וללבון חקוב מוד. עלי' על ארכ' מטרים כי עולת
'ציריך' נשמעה פוקודת טפוני, ומכל אט' לתפש מחסין.
ROKE' וואו וואמץ עמד שלו אש חותבת השיב
פלחומה שעריה, סוכן הווא בטפו על פיקודי חילוי מטען
דאגן להשיבות בריאות ושלוםם. בז' גויל באחריות עז

חוי נצח וועל מה תאלו דטשען בז' וויהו דברי תנמא
למנוא דברי נחם וטנגע

**מעמיד ניצל בנס עליה הווא
לזרודה, ביריך יאנטמאן', והוינו
ערבו סעודות חודיה על הגלויה**

וכח שhn אבוי שיחל' את ילדי כולם גידלי לאחבות
העם והארץ, ולא נלאתני שדוקא כי ישראל תיז
הגשים ומיצעה זאת עד תום, חן כל עשרים ואחת שנות
חווי עלי' איזמות ייח' הדות שעל חק' האות, המבוק
ומזין לכל רוחשי לב' לא חיהו ציריך לעטמל קעה
בחינוכו ובתינוק יhor אהוי, שק הווא היה המבוק בז' גויל
טורה דורך וטפון נתיב, בז' גויל, וכן בשירות היילוי
עליזט פיקד, אהבהו, ויהי להם לאב רחום, לא אחות
חיה בא חביב�ה עם קבוצת מילימ, והמשתק בין מפקד
להיל הווא מצומצם ביזור. לפני כל פועלו היה מעודד
טנגען, וט' מזאו כתבי וסעד, הכל העריכוח על אומץ
ליין וושע דרכ'. החתניות היה מטהו וללאה. ובכך
חיה יהוז, כט' כל אב אהוב ואם רהמגניה הפצעה האם
והאב בכם שטשור על עצמן, ויזולד לשאות אחירות
ויתר של פיקוד ומטה': אן הווא ענה ברוב עונה ווון: אבא
אין מי שייעשה זאת במקומי!

כה היה תמיד תחשוש של אחירות יhor נעל על עצמן
ועתיה אן מי שייעשה זאת במקומי החולל שחוות
אתמי גוזל, וקשה היה למוצא מזוז למלאוגני. פעמים

כותבים לזכרו

- טרי -

אין נזירים כהן (יש לנו לך דודים אלה) -
או ווּתְהַבֵּד וְלֹא תִּלְאַמְתָּן אֶת הַחֲזָה כִּי מִזְמָרְתָּ לִנְגָן -
וכי לא (או אם כי לינגן?)
כפי מושג שאלות צוין פולני, והוא רק יפה, אך קפץ
לפניך (כ"א).

בוחנו. פניעו, פערו, ק-טונו, אלכשו, ג'לעו ועהרנו על האגב -
בזבוב. גם רומו חסר חיים.
אתה מה שאנית ביה קילו נסילה: "וְהַיְה קָדָשׁ הַבְּנָה - תְּהִלָּה, זֶה
הַמִּיסְבֵּר". (לפנינו כ"ב כהן כה לזרקדים ג"ג - אלה ליכון!
א"ז נ"ע עזיר ובק"ה א"ס, א"ז נ"ע זעיר יוסחין אל ג'נאי הדרה).
עלינו - ואיש ב"ה א"ז כה זילטש, א"ז ה"ס חיים, א"ז ליטש ותחזקה צביה,
אתך בך מכך זילטש.

ט' (טערת) נון פלערו יתב - (ויקאנט-טער), (טוויזים), (וילנטס), (הויז),
ט' (טוטסן) נו' טאנט (ט' לגעטן) נונזיאן מאירן.
תניון חילא דל' פלער, רען, דל' ג'נאי פל'ר - א' פלאה (ג"א),
פלער חילא דל' פלער. או' פלאר הילאנא (פל'ר זילער) (טערת)
טערת. ננט אטוי פלו' וויה אנט בענ' חיים מה (פערת-תאנין)
תניון אירן. פניעת נאלטער ווילנטס ווילטער (וילטער) הילאן
בעך קמע דל' פלער - טערת זילער (זילער נו' יאנטה).

זילער (זילער) צו' סטער. זילער הילאנא דל' זילער גראם זילג - זילג
וילג זילו יאנט פלער דל' גראם (זיליג), דל' זילג נו' פלער ווילאנע
ל' נאנט. פלער דל' זילאנט, דל' זיליג א' רעליג אנטש נאנט,
דל' זיליג א' רעליג אונער, א' רעליג, א' רעליג קמען פלער,
دل' זילו זילג זילג דל' גראם זילג, דל' זילו זילג זילג זילג זילג
אלגערן - "ולג זילג זילג זילג זילג", דל' אלגערן, א' זילג
א' זילג צו' זילג. - דל' זילג זילג זילג זילג זילג זילג זילג
וילג זילג זילג זילג זילג.

נַר יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם

הצבי ישראלי על במוותיך חלל, איך נפלו גיבורים!!

ב-אי' ניסן התשל"א נולד ישראלי בן לכוכבה ויצחק שיחיו. כשיישראלי היה בן שנה ושבעה חודשים העתיקה משפחתו ממושב ברקת למושב גמזו. ישראלי גדל והתחנך בגמזו, אשר בה פעילות חינוכיות תורניות ותרבותית. הוא היה מקובל מאד בחברה ועל כלל הציבור ובלט אצלו במיוחד במיוחד כושר המנהיגות. ישראלי למד בבייה"ס "בעלה" בפתח תקווה ושם סיים את לימודיו. כך חלפו ועברו להם תקוות הילדיות והנערות עם שאיפה גדולה להתגיים ולהשתלב במסלול החדרכה ולעלות מעלה בסולם הדרגות. חבריו לשחק מספרים על אומץ לבו ורוח ההקרבה שניחן בו כאשר היו תחת אש - תופת ופערמים ניצל בנס.

החיילים מסרבים להאמין שישראלי מפקדם נלקח מאיתם בטרם עת כפרח שנקטף. מה נאמר ומה נגיד אנחנו הדודים והדודות וכל האנשים אשר חלקו איתנו את חייו. מה יאמרו החורים אשר נגד עיניהם עוברת דמותו של בנם היקר מיום היולדו ועד יום מותו, שרשת של חוויות ושל זכרונות על תינוק שנולד ועל חיוך שובב ועל קול הקורא: "אבא, אמא" על מסע שמסתאים אליו כבר - הקול שנדים. ישראלי היום על במוותיך חלל נפל ישראלי שלנו.

ת.ג.צ.ב.ה

חדור
מעטוף יפת בן-שלום
מושב ברקת

ישראל הרוקן על חברו בתמונה - עם מצב רוח שובב

ישראל השלי והרגוע

ישראל עם הרבה שמחת חיים. גם להשתול אהב
ישראל היושב בתמונה עם החיזוק המאושר

ולפעמים עם מראה קשוח

קְרִישׁ עַל לְרֹוּי אֶרְזִין-יִשְׂרָאֵל

מלך ב'עיר ודר ש'יעזען למלוכה על אובי כוילא חילוציו להרין וליהרין ספק אהב את חילוצי ספק אין אהב את חילוצי ספק אם חילופים בעין ספק אום חשבים בעין ז. ואפ' כל חשבים בעין ז חשבים בעין ז נבדם של הצעא למלהמת מלאר הכות פרור בעקבותיו וכותלו מלהרין פיען בו חז אס. סי. או. זורב או. ערן כייל' בוטחות מהר ניעכידין אחר בכוויבת זאן המלך מרץ' בחסרו, לאומות העולם בירובים ניסות שעדרם מרדבים. נהר אחד מהם יש לו למך הרבה נגרא.

מלך מלכנו מלך מלכי הרים הקדושים ברוך הוא מלך חוץ אודם שלום ורודה שלם. ואהוב את ישראל לעמו ובחר בנו מלך העמים. לא נטע עאמ. מרובים חזק ה בלא. כי את הרים מוכל העמים. ומזה אהבתו אהוב אודם ואם מעתים כל אחד אחד מלכנו חייזר לפניו כבלזון לטם. אף עאן נדרה להעכיה במקובנה. נפרק מס ושלוב אחד מישראל אל-אה פחת כל גוינדי של המלך ובאה תמלות כה. כביכול בסקלרין יתברך, שערני מלכנו חסדה בגיאן אחד מלגיוניז ותכניתו חס ושלום נדרלו יתברך.

לפרק אהוז מתפלין ואומריך אחר נל מטה משאהל. יתנתק ל... יתקדש טפייה. רבא. זדרלי השם ולא. ביא התנות פה מטע זבח יתתקדש בלבמות טברא. כרנץ. ולא. נפער על עצמינו אלא פהה זאן הרשות. יתעללה. ומכליך מלבותה עתגלה וזראה מלכות טבלבות. ורא. יתמעט ממנה חס ושלום. בחיכון וביכיכון ופדי. דכל בית ישראל בטהרה. ובמוש קרוב. שאם מילמות. גלויה בעולם. שלום בעולם ורבה בעולם. ושירה בעולם והשיבות הרבה בעולם. וחזקת זחלה בעולם. ויעדר אל קדושים אהובים בעולם. גודליך גולכת ויתרבת. וזהה מותמעת לעולם.

אם. קר אה מותפללים. ואומרים אחר נל ארם עמות. כל וחוורה. על אהיז ואהיזת' הנאהבים והנעימים נני ציון היריק. ד... ארך ישראל שגען. דם על כבוד שמו. יתברך יעל עמו. ועל ארן. ועל נחלתו. ולא זו בלבד אלא כל הדר בארץ-ישראל הוא מלאותו של מלך מלכי המוככים הקדושים ברוך הוא עהפקה. המלך שוכר בפלטרין שמו. נהרג אחד מהכזין עלו אין כל כביכול אחרים להעמיד במקומו.

לפרק אהיזו כל בית ישראל. כל המותאבלים באבל זהה. נכוון את לבתו לאבינו שבשמיים מלך ישראל וואלו נתפרק עלי'ו ועלן. כביכול. יתגדל יתقدس שמייה רבא בעלמא ר' ברא כרעותא. ימליך מלכותיך. ועכיה פירקניה וירכב משיחיה. וכן כל הפרשנא כולה. וונכח ונחיה ונראה עין בעין. עישת טום במרופין קוא ברוחמי. עשה טום עלי'ו על כל ישראל אכן.

ישראל

כתב ביום השנה ה-9 למותו של ישראל ועובד חדש בערב יום הזיכרון תשס"ו

בין ערבות גולישה וסוכר והחל
ישראל גם שר בקול מסתלסל
וכשולם התעיפוי נגמר הקפה
הוא המשיך לומר במלא גרון ופה

אי אז גם הומצא המתכוון המטריף
וופלים מן עם גליידה ופלפל חריף
אמנם זה שילוב שדורש קצת סיבולת
אך באותם הימים זה כל מה שהיה במקולות

היה גם מנהג שעד היום עד עובד
לשחק כדורים במושאי שבת ומועד
בפיקול מיוחד הוא חדר אל הסל
וכשקלע חשבנו, איך תמיד יש לו מזל?

זה הוא היה מוצלח ונחמד
ממשיב וועזר לכל אחת ואחד
אהוב לטיפיל, לצחוק ולזומר
ומעל הכל הוא היה חבר

כך חלפו השנים איך גדלנו מהר
המושב השטנה אך עדין זוכר
ולמי שאט ישראל לא זכה להכיר

奧默 רק את זו השורה
ישראל היה הארי שבחברה

אם מישחו יבוא ואותי ישאל
מי היה ישראל? מה לך ולן בכלל?
יש לי בשביilo תשובה קצרה וברורה
ישראל? ישראל היה אחד מ לחברות!

אם היה יוסף לביר את זו הסוגיה
איזה חברה? متى והיכן זה היה?
או אומר לו גם לכם יידי
זהו סיפור ארוך, בעצם זהו סיפור חי

הכל תחיל עוד לפני שנת שמו נון
עת הגענו למושב ומגענו את השכנים
מולנו עמדו שלושה ילדים בשלושה גדים
مبושים, יחפים וראשם תלתלים

מה שלא ידענו באותו הזמן
זה כמה קרוביים נהפוך להיות
בשבילים, בהרים ומול עץ מלבלב
הרחקנו ברוגל והתקרנו בגל

כך כמה חברה של ילדי המושב
שחיפשה את המطمון עם שני דגלים על הגב
וטיילה ובניתה ושיחקה בשדות
עד שגילה שיש גם ילדות

ולפעמים בערב כ שנפגשה החבורה
חוشبיהם מה עושים, ומבריזים מדורה
חיש כל העצים מתלקחים בקורבן
ותמיד זה ישראל מתפעל ת'פיניג'אן

ישראל-שלום לך חבר!

כמו בכל שנה-באו לבקר.

עוזרים לרגע את שגרת חיינו ובאים להזכיר. זיכרונות גדלו וטופח כבר 15 שנה בשקט בשקט עם חסרון ורוחן שעימנו כל הזמן.

אבל שלא כמו בכל שנה, אם נזרוק מבט אחרה נגלה שעברנו כאן המון.

נתחילה מזה שעברנו עוד מלחמה לבנון. אומנם מלחמה מזערית- בסך הכל חדש של ימי לחייה שם ככלום לעומת 4 חודשים קוו שאותה הכרת לבנון, אבל מלחמה זו הייתה קטלנית ועצובה מדי. אם הייתה עמו היום בטח הייתה שותף פעיל למאבק המילואימניקים, עם המון דברים קשים בבטן צורך להגיד- ובכלל, והיית מאד כועס על המצב.

אני מצליח גם לדמיין אותך גם במשתתף פעיל (אם לא היי) בתנועות מהאה חברתיות ואו פוליטיות, כי תמיד הייתה נציג הצד והישר בעולם הזה.

אני רוצה לשתוף כאן את כולם בסוד קטן מהשנה החולפת שיש לשנינו.

אתה ואני ישראל, קרינו יחד את הספר "אם יש גם עדן" ואחר-כך הלכנו יחד לראות את הסרט "בופור" שצולם בהשראת אותו ספר.

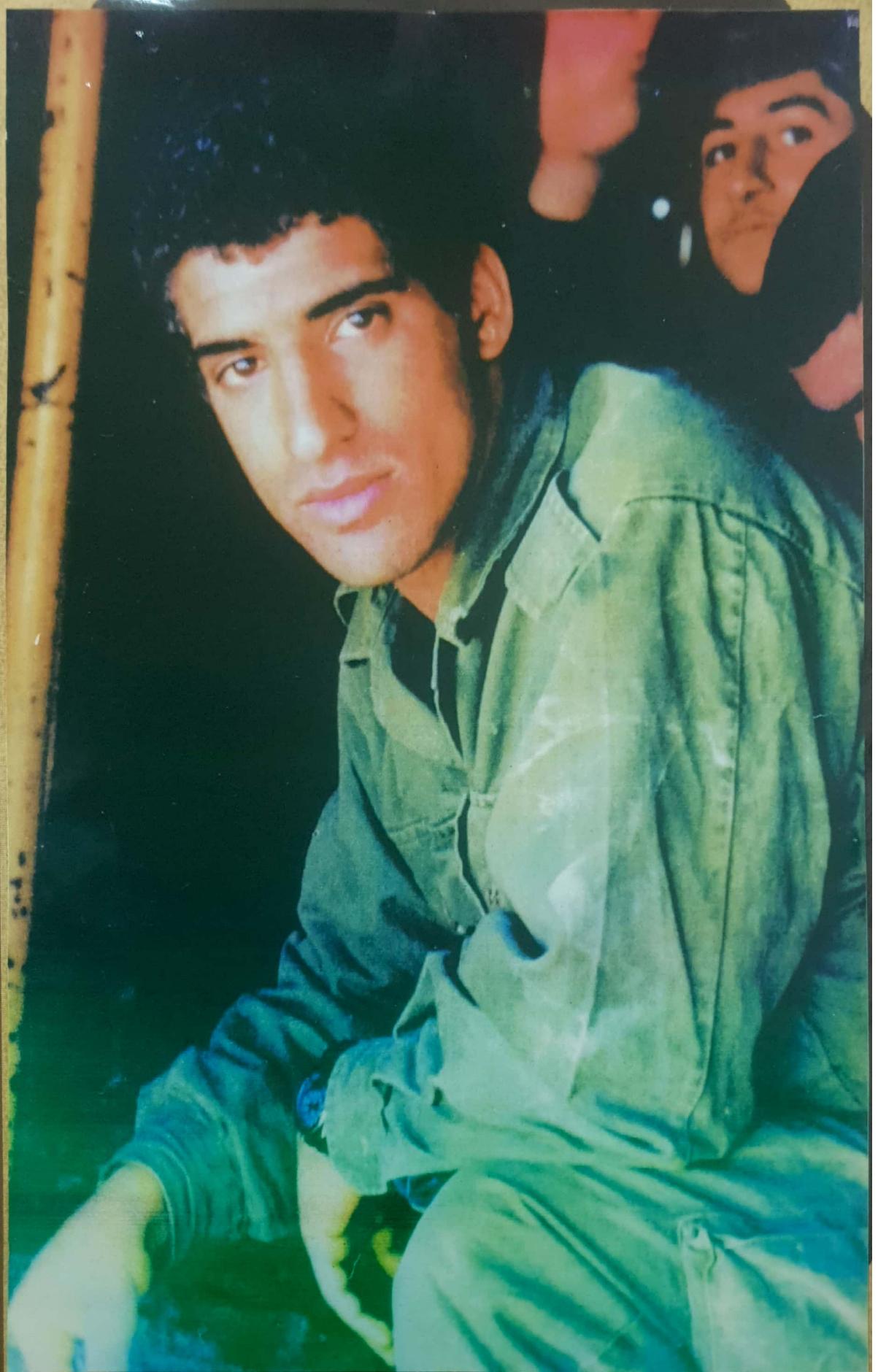
הספר והסרט מספרים על חברות חיים בצבא הבופור- ועל ההווי המיעוד והחוויות שהם עוברים בצבא. התסריט להמוניהם מהסרט, גורם לנו לנשח תסריט פרטני משלנו לגבי מוצב הבופור רק שאנו יותר מקוריים...

זהקרה לפני 15 שנה אתה נשארת שם לנצח עם כל הזיכרונות והחוויות. ממש כמו הסרט איך היה מתפלח ל"טיול" על שרידי המבצר הצלבני ליד המוצב, נעלם לכמה שעות ומסתנתק לסתה שלולה ורוגע.

איך היה מתרכז בין עמדות השמירה ומושדא שכולם ערנויים-אחרי שסיימת אתה משמרת של 4 שעות. איך קיווית שבאותו חורף, מרץ 1992 ירד הרבה שלג על המוצב וננהה מפלא הטבע הזה. חודש אחרי שנפלת- ביוני 1992 נערכו בחירות בישראל והשארת אותנו בלבד ב主力军 עם כל תעמלות הבחירה שלך והשניות הפוליטית שפירשת לנו שם בעדינות נחרצת. ממש כמו הסרט אתה היה זה שהרגיע וקבע שגם אין מספיק מים- אז לא מתקלחים ואם לא מגיעה אספקה בזמן- אז צריך להיערך למשטר אוכל.

בספר מוזכר אפילו שaat הגל-עד שעשינו לך ושבענו שם בופור- זכרו להוריד לארץ והוא נודד עם פלוגת עירב גולני באשר היא מוצבת.

המוני דברים, גדולים וקטנים שקרו השנה הזיכרו אותך, ואם נסתכל מהכוון הפוך- בעצם, אתה זכרת לנו שאתה נמצא עימנו בכל אשר נחיה.

משפחה מעטוי,

בשנת 90 הייתי טירון עיר בגדיוד 13 של חטיבת גולני.

בשלב השני לטיוחת ירדנו לשטח שם נתקלנו בצוותי העורב והחן של נוב' 90 שחלקו איתנו את בסיס פלס היזע לשימצה...

מסבע הדברים היה דיסטנס טבי מחייב העורב והחן שגם היו וותיקים מאיינו וגם שייכים ליחידות עליית של החטיבה.

למרות אותה מחושת ריחוק מואתם חברה היה אדם אחד שעד היום ולמרות שהלפו כבר 25 שנה מאז הפרצוף שלו, המכחות וההוויה שהיא סביבו לא נמחקים לי מהזכרן ופושט נזכרנו שם. ישראל.

אמנם לא היינו חברים וממש לא היה קשר בינינו, אבל היה לישראל לנוכח חזקה בצורה יצאת דופן. ישראל היה מבחינתי הלוחם האולטימטיבי, חזק, נחוש, חברותי וכל הזמן בתמונה, אחד כהה שיכולים לסמוד עליו וכך שאני מודד היום את חברי, "אחד שיוצאים איתו למלחמה..."

פער הגיל בין לבן ישראל היה דעתו לחלוtin (אני ליד 12/71) אבל אכן ישראלי תמיד היה נראה לו כמבוגר יותר ונוגר יותר. הענן המשונה יותר הוא שהיום, ולמרות שאני כבר בן 43+ ונזכר בישראל, אני רואה לפי מישחו שעדיין יותר בוגר וUMBORG ממנו.

אני ذכר שהכחות של ישראל היה חזק ממש או אימון כלשהו והיינו נפגשים בשימונ שמייה, או ליד החדר אוכל, כמו תמיד, ישראל (התימני הסוט) לא מוריד את החיקור לרגע, במין מצב טעונה תמיד של 100%. גם מי שלא הכיר אותו או היה חבר שלו הבין מיד כי מדובר בצער מרכז בכוחות שלו שנמצא בכל מקום ובכל עת.

כששמעתי לישראל נהרג, נקרע לי הלב, למרות שמעולם לא היינו חברים, הרגשתי שהליך חבר ולמעשה עד היום כמו שאתם מבינים, הנוכחות שלו שומרה אצלך בראש, ושמדברים על לחם טוב וחבר של מישחו או ילד של מישחו, שנשאר שם לבנון, ישראל קופץ לי מיד מהתוודה ומהיבר אותו לתת לו רגע של חסד, רגע של זיכרון וזהת למרות שאני לא בטוח אם ישראל אפילו ידע את שמי.

לא הייתה בളואה של ישראל, אך הרשו לי עכשו בראש מורך, לאחל לכם שתנו חומו מהמשמעות ושתהו גאים بما שהולדתם וגידתם ושהשאר כזה רושם על הסביבה ומית מות גיבורים.

יה' זכרו ברוך.

אבייחי.